

natteflugt
af Frank Molino

13.05.09

Copyright 2009 Frank Molino

Synops

Peder Meinhardt, en svær ældre herre, bliver vækket en sen nat. En gruppe fremmede rusker i ham og beder ham indtrængende om at følge med, han skal skynde sig. Han kigger på sin kone, der sover uforstyrret videre. Han gør antræk til at ville vække hende, men folkene siger, at det er ham, de skal bruge. Fortumlet følger han med i sin pyjamas.

I hans stue står en gruppe mennesker samlet om det store spisebord. Han bliver hevet ind i kredsen og får stukket en skalpel i hånden. På bordet foran ham ligger en midaldrende mand med måneansigt. Gruppen af mennesker siger, at han skal skynde sig at operere manden, det er liv eller død. Peder vægrer sig, han er slet ikke læge. Manden på bordet jamrer højlydt mens han stirrer på Peder. En kvinde hulker hysterisk om Peder da ikke kan se, at manden lider. De fremmede tager Peders hånd med skalpellen og fører den ned til det blege maveskind, mens de utålmodigt kræver, at han skal skære. Den fremmede klynker idet skalpellen penetrerer huden. Peders helt hvide ansigt lyser af grufuld alvor og hans pande drypper af koldsved.

Peder holder en spisekniv og hans hånd ryster behersket. Han sidder på en halvtom frokost-restaurant. Hans blik er fikseret på kniven som han langsomt lægger den ved siden af tallerknen. Foran ham står et urørt måltid. En stemme spørger, om han er ok. Peder vrister sig fri af sine tanker og kigger på tjeneren, der står ved siden af ham. Peder ryster på hovedet: "Jeg sover forfærdeligt her for tiden". "Prøv at lukke øjnene" siger tjeneren. Peder kigger undrende på ham, men lukker så øjnene. "Forestil dig, at du rejser dig fra bordet. Du forlader restauranten og går ned ad gaden. Du passerer en dør, som står på klem. Du standser op og træder indenfor. Når dine øjne har vænnet sig til mørket, kan du se, at du står foran en trappe. Den er stejl. Du går forsigtigt ned af den. Du kommer til et rum, hvor der er tre stole. Du sætter dig på den ene." Tjeneren gør et ophold. Med stadig lukkede øjne spørger Peder "Hvilken stol skal jeg sætte mig på?". "Undskyld," siger tjeneren, "hvad mener du?" Peder slår øjnene op. Tjeneren smiler høfligt "Jeg har en besked til dig fra din kone. Hun glæder sig til at se dig igen og håber, at du har det godt". Tjeneren vender sig og går. Peder kigger tænksomt efter tjeneren, mens han fraværende fingerer ved sin ringfinger. Han kigger undrende ned og opdager, at ringen er væk, kun mærket på hans finger er tilbage. Ud af øjenkrogen får han øje på Månemanden, der betragter ham fra døråbningen til et baglokale. Månemanden gør tegn til at Peder skal komme

hen til ham. Peder rejser sig og går gennem rummet mod døren. Månemanden forsvinder ind i rummet. Peder går efter og når lige at se Månemanden forsvinde ud af en bagdør.

Peder følger efter og kommer ud i en baggård. Han spejder efter Månemanden og får øje på ham bag ruden i en bagdør. Månemanden smiler skælmsk til Peder, der går hen til døren og forsøger at åbne den. Månemanden skubber imod, mens Peder insisterende presser på. "Har jeg ikke mødt dig før?" spørger Peder. Månemanden svarer ikke, men smiler drillende. Det lykkes Peder at få døren så meget op, at han kan tvinge sin hånd ind og han får fat i Månemanden. Månemanden kigger gennem ruden på Peder med sit sære blik, pludselig fortrækkes hans ansigt i en blanding af smerte og velvære. Peder trækker sin hånd til sig, den er smurt ind i blod, og i håndfladen ligger vielsesringen. Peder kigger forstyrret på sin blodige hånd og stavrer væk, mens Månemanden gennem ruden betragter ham med et udgrundeligt smil.

Peder tumler bestyrtet ind på restauranten og folk kigger forundrede på ham. Der er intet spor af blod og på hans finger sidder vielsesringen. Han smiler akavet og afværgende til folk og går mod udgangen, mens han retter på sit tøj. På vej gennem lokalet får han øje på en kvinde, der er ved at tage latex-handsker på. Hun nikker afmålt til ham. Hans blik fanger en mand, der er ved at suge væske fra et lille glas op i en kanyle. Han standser undrende og der bliver stille. Han hører et knirk bag sig og vender sig omkring. Bag ham står to restaurationsgæster med et operationsklæde. Da de ser, at han har opdaget dem, farer de frem. Bartenderen springer over disken med en skalpel i hånden og alle mennesker i restauranten løber mod ham, mens de råber, at de bliver nødt til at operere ham med det samme. De kaster operationsklædet over ham og holder ham fast, men han gør brølende modstand og får vristet sig fri.

Han vælter ud på en mennesketom gade. Han haster afsted, mens han kigger sig over skulderen, der er ingen efter ham. Han opdager, han stadig har operationsklædet om sig og flår det af og smider det i en skraldespand.

Han låser sig træt ind i en opgang og læner sig udmattet op ad væggen, mens han synker en klump. Han går langsomt op ad trappen og skal til låse sin entrédør op, da han opdager, at den er ulåst. Han skubber den en anelse op og kan høre dæmpede stemmer tale. Pludselig forstummer de og han kan høre fødder der sætter i løb mod entrédøren. Han smækker den i og styrter ned af trappen.

Peder løber forskrækket ned ad en sidegade og stopper forpustet op. En gammel mand ved siden af ham folder med rystende hænder en lille lommekniv ud og stikker til Peder, mens han siger, at Peder skal opereres. Peder trækker sig bestyrtet væk. For enden af gaden drejer en gruppe mennesker om hjørnet med operationsklædet blafrende. Peder flygter rædselsslagen væk fra dem. Han springer ind ad en åben dør til en kælder og bevæger sig gennem de mørke gange til han ikke kan komme længere. Han åbner en luge til en krybekælder og kravler besværet derned.

I krybekælderen maver Peder sig frem i mørket, til han falder udmattet pustende sammen. Der er helt stille omkring ham. Han finder famlende en kontakt, der tænder en nøgen pære. Lige foran ham er Månemandens ansigt, der smiler venligt. Peder skriger af rædsel, men kan ikke komme hverken frem eller tilbage. Han vrider sig og er pludselig viklet ind i hvidt sengetøj. Han prøver besværet at komme fri af dynen, bag ham ligger hans kone uforstyrret og sover. Han prøver at ruske i hende, men Månemanden lægger roligt sin hånd på hans kind. "Peder... Peder, det er okay... Slap af. Lad hende bare sove, det er dig, det handler om." Peder kigger på ham, mens åndedrættet falder til ro og hans øjne fyldes med en uudgrundelig træthed. Mørket lukker sig omkring dem og der er kun Peder og Månemanden. "Du skal lige have din jakke på" siger Månemanden omsorgsfuldt. "Ja" mumler Peder. Månemanden tager en mørk habitjakke frem af mørket og møjsommeligt får Peder den på. "Kom, jeg hjælper dig lige om på ryggen" siger Månemanden. Med besvær får Peder træt vendt sig rundt. "Var det bedre?" spørger Månemanden "Mmm" svarer Peder med et nik. Peder kigger nysgerrigt på Månemanden: "Er du godt klar over, at du var ved at skræmme livet af mig?". "Jeg er ked af det, men det kunne ikke rigtig være anderledes" siger Månemanden. "Her er en lille pude" Månemanden løfter forsigtigt Peders hoved og lægger en lille hvid satinpude under hans nakke. Peders ansigt falder i fredfyldte folder, mens Månemanden retter hans jakke og folder hans hænder. Månemanden trækker sig tilbage i mørket, og Peder lukker langsomt øjnene.